

Sygn. akt I PK 142/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa B. G.
przeciwko Gminie Miejskiej K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. akt VII Pa [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K., w sprawie z powództwa B. G. przeciwko Gminie Miejskiej K. o zapłatę, oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 28 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV P [...], oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy w badanej w sporze sytuacji doszło do przejęcia zakładu pracy przez innego pracodawcę z mocy samego prawa w oparciu o art. 23¹ kp., tj czy powstanie na bazie mienia użytkowanego uprzednio przez jednostkę budżetową Gimnazjum nr

[...] przy ul. B. [...] w K. Publicznego Gimnazjum im. [...] prowadzonego przez [...] i wykonywanie przez nowe Publiczne Gimnazjum tych samych zadań oświatowych co dotychczasowe Gimnazjum nr [...] stanowi przejście zakładu pracy na innego pracodawcę.”; „...czy procedura likwidacyjna gimnazjum samorządowego określona przez art. 59 ustawy z dnia 7.09.1991 r o systemie oświaty definitywnie wyklucza zasady wynikłe z art. 23¹ Kodeksu pracy, czy też jest ona działaniem jedynie formalnym, skoro *de facto* likwidacja szkoły jako takiej nie następuje wobec powstania innej szkoły - co prawda już nie samorządowej - lecz o tym samym charakterze, oraz na bazie majątku, zadań i uczniów szkoły dotychczasowej”. Wskazano, że „problematyka wdrażania wymienionej w tym miejscu procedury likwidacyjnej szkół w oparciu o art. 59 ustawy o systemie oświaty prowadzi do dalszych pytań, a w szczególności: - jeżeli w uchwale intencyjnej Gminy o zamiarze likwidacji szkoły, oraz w późniejszej uchwale likwidacyjnej nie określono, że zadania oświatowe dotychczasowej szkoły będą wykonywane przez ten sam rodzaj szkoły publicznej prowadzonej przez organ inny niż jednostka samorządu terytorialnego, to czy powyższe wyklucza stosowanie przepisu art. 23¹ Kp wobec nauczycieli szkoły dotychczasowej; w ocenie strony skarżącej sam tak brzmiący zapis w wymienionych uchwałach nie może wykluczyć zastosowania przedmiotowego przepisu, - jeżeli w w/w uchwałach określi się, że po likwidacji szkoły samorządowej uczniowie będą mieli możliwość kontynuowania nauki w innych szkołach samorządowych, to czy wskazanie to wyklucza zastosowanie art. 23¹ Kp; zdaniem strony skarżącej nie wyklucza, ponieważ znaczenie decydujące ma stan faktyczny, czyli wykonywanie tych samych zadań przy użytkowaniu tego samego majątku co szkoła dotychczasowa przez szkołę pozasamorządową, - jeżeli nie istnieje obowiązek ustalenia obwodu dla nowo powstałej szkoły publicznej tego samego rodzaju co szkoła dotychczasowa, lecz nie prowadzonej przez samorząd (art. 58 ust. 2 ustawy o systemie oświaty), to czy art. 23¹ Kp nie ma zastosowania; w uznaniu strony powodowej powołany przepis Kp stosuje się, gdyż fakultatywność ustalenia w takiej sytuacji obwodu nie może decydować o braku przejęcia zadań, czy majątku”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek

ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie ustalił, że przyczyną wypowiedzenia powódce stosunku pracy wskazaną w piśmie wręczonym powódce dnia 28 maja 2013 r. była likwidacja Gimnazjum nr [...] w K. na podstawie prawomocnej Uchwały Rady Miasta K. nr [...] z dnia 24 kwietnia 2013 r. Jak to przedstawił Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawa rozstrzygnięcia o zasadności apelacji powódki sprowadzała się do ustalenia, czy doszło w niniejszej sprawie do przejścia dotychczasowego zakładu pracy powódki na innego pracodawcę w trybie art. 23¹ k.p. z mocy samego prawa, czy też pracodawca ten został zlikwidowany. W ocenie Sądu drugiej instancji z dokumentacji zgromadzonej w niniejszym postępowaniu wynika bezspornie, że

intencją uchwałodawcy tj. Rady Miasta K. była likwidacja Gimnazjum nr [...]. W przedmiotowej sprawie została zastosowana przewidziana w art. 59 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty procedura likwidacyjna. Sam fakt, że w miejsce zlikwidowanej szkoły powstała inna placówka nie może jeszcze prowadzić automatycznie do wniosku, że doszło do przejścia zakładu pracy na następcę w trybie art. 23¹ k.p. Taka konstatacja stanowiłaby nadinterpretację woli uchwałodawcy. Intencja podjęcia ww. uchwał została wyartykułowana wprost w ich treści. Według Sądu drugiej instancji zamiarem uchwałodawcy (Rady Miasta K.) nie było przekazanie gminnej szkoły do prowadzenia podmiotowi innemu niż jednostka samorządu terytorialnego. Nowopowstałe gimnazjum jest podmiotem całkowicie odrębnym od zlikwidowanej szkoły, a ww. uchwały zmierzały wprost do likwidacji tej jednostki. Uchwała Rady Miasta K. z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie zamiaru likwidacji Gimnazjum nr [...] w K. przewidywała jedynie możliwość utworzenia od 1 września 2013 r. w budynku zajmowanym przez Gimnazjum nr [...] gimnazjum prowadzanego przez inny organ. Ponadto, brzmienie uchwały dotyczącej likwidacji nie wskazywało wprost żadnego podmiotu, który miałby przejąć zadania Gimnazjum nr [...]. Okoliczność likwidacji szkoły znajduje również potwierdzenie w fakcie rozdzielenia, a nie likwidacji obwodu przynależnego do tej pory do Gimnazjum nr [...] pomiędzy Gimnazja nr [X], [Y] i [Z]. Podobnie okoliczność zawarcia przez część nauczycieli do tej pory zatrudnionych w znajdującym się w tym samym budynku Gimnazjum nr [...] umów o pracę z nowym podmiotem nie świadczy w żadnym razie o tym, że podmiot ten jest automatycznie następcą prawnym byłego pracodawcy powódki. Również, samo odpłatne przekazanie mienia likwidowanej szkoły na cele edukacyjne dokonane zgodnie z § 4 ust. 1. uchwały nr [...] nie świadczy o jakimkolwiek następstwie prawnym pomiędzy oboma podmiotami. Sąd drugiej instancji uznał za Sądem pierwszej instancji, że w przypadku Gimnazjum nr [...] doszło do likwidacji szkoły, a nie do przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę w trybie art. 23¹ § 1 k.p., ponieważ żaden inny pracodawca nie stał się następcą zlikwidowanego zakładu, a zakład likwidowany przestał istnieć w sferze faktu i w sferze prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1995 r., I PRN 36/95 - OSNP 1996 nr 3, poz. 47). W przedmiotowej sprawie nie nastąpiło przejęcie zakładu pracy przez nowego pracodawcę, gdyż Publiczne

Gimnazjum im. [...] nie przejęło obwodu, a zatem i zadań zlikwidowanego Gimnazjum nr [...].

Autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku w zakresie wykazania przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. sprowadza się do postawienia ogólnikowych pytań o charakterze kazuistycznym, zmierzających do podważenia przedstawionych wyżej ustaleń Sadu. Brakuje przy tym odpowiedniej juretycznej argumentacji, którą wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Samo tylko zasygnalizowanie jakiegoś problemu bez powiązania go z odpowiednią juretyczną argumentacją nie przekonuje o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione w uzasadnieniu wniosku pytania, bez adekwatnej argumentacji, nie implikują oceny zmierzającej do rozwoju prawa, mającego znaczenie również dla innych spraw, a zmierzają wyłącznie do zanegowania jednostkowego rozstrzygnięcia sądu.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.